

Eglė žalčių karalienė

Žaltys ir mergaitė

Žaltys ir mergaitė

Buvo karaliaus duktė. Tėvai jai davė žiedą ir liepė niekur nepamesti. Jinai nuėjo į dumberį¹ praustis burną. Ir įpuolė žiedas į dumberio gilumą. Nieks negalėjo pasiekti. Jinai atsistojo ir verkia. Žaltys atėjęs klausia:

– Ko tu verki?

Mergaitė sako:

– Turėjau žiedą, ir nupuolė į dumberio dugną, nieks negali pasiekti.

Žaltys sako:

– Būk mano pati, tai pasieksiu.

Mergaitė sutiko, sako:

– Gerai, būsiu.

Žaltys sakęs:

– Utarninke² atvažiuosiu į vestuves.

Ir išėmęs padavė jai žiedą.

Karalaitė, pargrįžusi į namus, pasakė:

– Pasižadėjau žalčio pačia būti, – ir pradėjo verkti.

Sesės sako:

– Tylėk, neverk, mes padarysim, kad tau nereiks už jo tekėti. Tik eik į svirną ir verpk linus.

Atvažiavo žaltys su piršliais ir pabroliais – visokios bjaurybės. Susitarusios seserys vietoje jauniausios išvedė vyriausią sesę. Žaltys, su ja pašokęs, sako:

– Čia ne mano panelė, čia vyriausioji seselė. Mano panelė aukštame svirnelyje linelius verpia ir graudžiai verkia.

Tada atvedė karvę, užrišusios jai ant ragų skarelę. Žaltys, pašokęs su ja, sako:

---

¹ Dumberys – kūdra. (Red.)

² Utarninkas – antradienis. (Red.)

– Čia ne mano panelė, čia margoji karvelė. Mano panelė aukštame svirnelyje linelius verpia ir graudžiai verkia.

Atvedė kiaulę. Žaltys pašoko su kiaule ir sako:

– Čia ne mano panelė, čia žiloji kiaulelė. Mano panelė aukštame svirnelyje linelius verpia ir graudžiai verkia.

Nėra ką daryti, išeina iš svirno toji mergelė. Žaltys pamatęs tik nusitvėrė ir nužvingėjo į marių dugną.

Juodu ten gyveno gerai. Turėjo du sūnu ir dukterį. Vieną sykį ji prašosi savo paties pas tėvų važiuoti.

Jis jai davė stiklinius čeverykus, vaško ratelį ir šilkų kuodelį ir sako:

– Kaip tuos čeverykus pernešiosi, kaip tą ratelį perverpsi, kaip tuos šilkus suverpsi, tada leisiu.

Ir išėjo. Pati ėmė verkti. Tada žalčio motė pamokino:

– Čeverykus duok į suolą – ir sudūš. Ratelį pastatyk ant kakalio – sutirps. Kuodelį pamesk į kakaklį – ir sudegs. Tada jis tave leis.

Ji teip ir padarė. Parėjo pats ir sako:

– Dabar eik, tik aš pasakysiu, kaip tu mane prišauksi. Priėjusi prie marių, sakyk: „Žalty vyre, ar dar gyvas? Pieno putos ar gyvos, kraujo putos ar negyvos?“ Kad bus pieno putos, tai aš gyvas, kad bus kraujo putos – negyvas.

Ji išėjo, nuėjo pas savo tėvų su vaikais, pasisveikino ir vieši. Dabar brolis įsivedė vieną vaiką su savim gulti. Sako:

– Aš tave mušiu. Vaikas sako:

– Dėde, už ką mane muši?

– Pasakyk man, ką tavo tėvas sakė išleisdamas?

Tas vaikas sako:

– Aš nežinau, aš negirdėjau.

Antrą naktį vedasi antrą vaiką. Ir tas sakė:

– Nežinau.

Trečią naktį įsivedė dukterį. Ta persigando barimo ir grūmojimų ir pasakė, ką sakė tėvas. Tada tas brolis, paėmęs dalgį, nuėjo į pajūrį ir sako:

– Žalty vyre, ar dar gyvas? Pieno putos ar gyvos, kraujo putos ar negyvos?

Iškilo pieno putose žaltys. Brolis tuojau jam galvą nukirto. Pargrižęs namon, pakabino dalgį prengyje.

Žalčio pati, pamačiusi dalgį, nusiminė – eisianti namon. Tėvas – neleisti, bet jinai išėjo.

Nuėjo prie marių ir sako:

– Žalty vyre, ar dar gyvas? Pieno putos ar gyvos, kraujo putos ar negyvos? Kraujo putos burbt burbt ir pasirodė ant vandens. Pati ėmė verkti ir šaukia: – Žalty vyre, ar dar gyvas? Pieno putos ar gyvos, kraujo putos ar negyvos?

O žalčio motina atsiliepė:

– Tuodu sūneliu kaip ažuolėliu, o ta viena dukrelė kaip žalia varlelė. Visa pasaka.